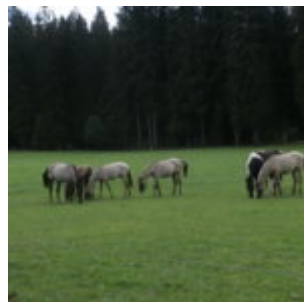

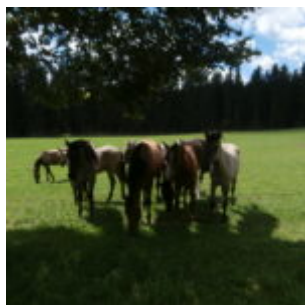
Člověk by to úplně automaticky tak nějak nečekal (i když to zas tak nic divného vlastně ani není), že pramen naší krásný řeky bude hledat za hranicema všedních dní. Původně jsme dostali prostě jen tak tip na výlet zase do Rakous. A dostali jsme ho v naší oblíbený pizzerii. Zapovídali jsme se s panem majitelem, jak vznikla vlastně jeho pizzerie (mimochodem, ty rozvaliny z kterých tuhle příjemnou restauraci s penzionem vybudoval za pomoci kamarádů... no smekám), a on nám v rámci klábosení dal tip, že je fajn výlet vydat se cestou na Karlstift. Tak.

Zjistili jsme si, že výchozím bodem bude opět - moje oblíbené Pohoří na Šumavě. A začátek je stejný, jako na ten Trojmezní kámen, neboli Dreiländersäule. Jen po překročení hranic nemíjíme vesničku zprava, ale po levé straně a procházíme kolem velkého stáda krav. To mi připomene Ešuska, který měl s kravičkami doživotní problémek, neb jedné šumavské kráve (a poté všem kravám celého světa, vesmíru a přilehlého okolí) do konce svého života zazlival ten zlý skutek, že ho nakopal ohradník. A jen tak bokem - oni ty vižlíky fakt dělají přes jednotnou formu. Rumíček obliboval kozenky a vždycky se s nima družil. Do té doby, dokud jeho momentálně zaostalá panička na jedný procházce za sídlištěm, kde jsme nečekaně narazili na stádo kozenenek, bez přemýšlení pravila: "Jeee, Rumíčku, hele... kozenky!" a ten důvěřivý pupík se za nima rozešel a stejně jako já .... si nevšimnul ohradníku. Plakal hodně, ani žužlobalonek ho tehda neukonejšil ;-(. A jak jsem teď, když přivezli narozeninový kůzle zjistila..... tak stejně jako Ešus, to má už všem kozám světa za zlý a obchází je uctivým obloukem. Škoda, zrovna tohle kůzle by bylo jeho kámoš.

No nicméně kravky našťestí nikdo neřeší a stejně tak krásný stádečko koňských dorostenců.

*stádečko
dorostenců*

*družných
dorostenců*

A dovolím si svůj oblíbený kvíz s názvem Najdi jeden rozdíl:

Jsou zvědaví, družní a jako všechny koně - nádherní. Když mjíme poslední stavení, tak z balkonu na nás volají dvě malý holčičky "Halloooo"! A Brtník jim pohotově v balkon zavolá: "Wie geht es?" (Jak se máte?). Holčiny se rozřehtají a volají zpátky "Gůůůt!"

Kousek za stavením je hezká louka a v ní - chrpy, krásný modrý a společnost jim dělá jakýsi moc hezký tmavě vínový jetel.

Miluju chrpy

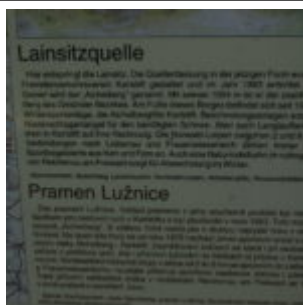

Jetel???

Dojdeme k lesu a vydáváme se lesní stezičkou do kopce. Ta nás dovede na rozcestí, kde zjistíme, že máme možnost dojít právě k prameni Lužnice. No to by byl hřích, být v Rakousku a nevidět, kde nám pramení řeka. Je nádherně, v lese příjemně a tak se nám to dobře vyletuje. Po chvílce najednou koukáme a hele! My už jsme tady ! Zvyklý na naše vzdálenosti, jsme zaskočeni tím, že už jsme vlastně na místě, když cedule, kde nejsou uváděny kilometry, ale čas, praví, že půjdeme 40 minut. Heh, to my rychlochodiči se ani nestačíme rozkoukat a jsme tam. Pramen je krásně upravený. A proti němu je malilinkatý domeček, pro případný posezení, či ochranu před nepřízní počasí. Velikostí tak spíš do mateřský školky. Ale já prcek se tam vlezu. Ale hlavně pesani jsou nadšení. Našli si novou boudičku □

Pramen Lužnice

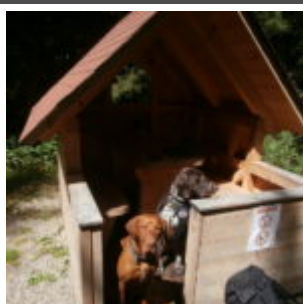
Informační počtení

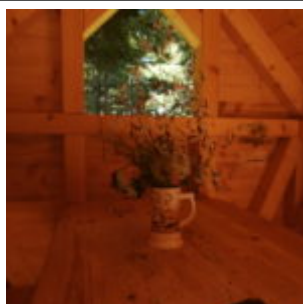
to se to pije!

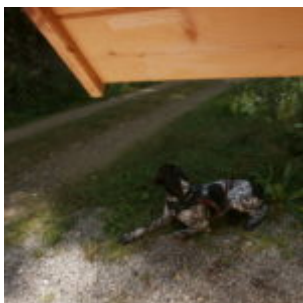
a mají tu i domeček pro panenky ☐ aneb, když je nejhůř-neboli hlad a nebo nepřízeň počasí, člověk se tu rád schová

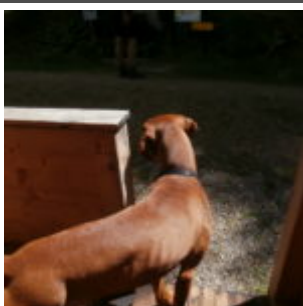
a nejen člověk :-D...neboli vižla a germán obsadili domeček

Uvnitř domečku pro odpočinek či přístřeší je i útulno

Tali se rozhodla kontrolovat okolí

Rumíček naopak dělá pána domečku

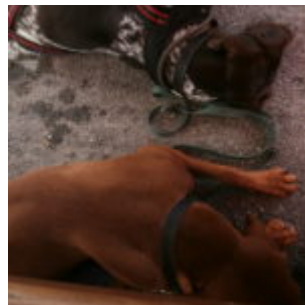
a já našla pěkný muchomůrky

Pokračujeme lesem do Karlstiftu , je nám fajn a netíží nás nic.

mini skála

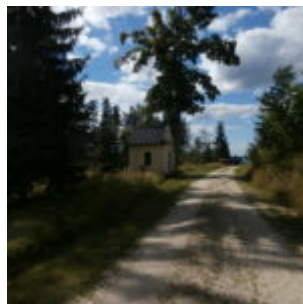
Když dorazíme do městečka, jde se Brtník srdnatě zeptati, kde zde najdem obžerstvení nějaký. Starší pár nás nasměruje a tak míříme do centra. Když míjíme jeden z domů, spustí cirkulárka a Tali se tak trochu splaší. Kdo jí má na vodítku? No jo, Koláče. Ale ustály jsme to, ona se uklidnila a šlo se dál. V hospodě se nám podaří ulovit stůl ve stínu slunečníku a tak s sebou oba fláknou na zem a vytuhnou.

Tuháč kempink ☐

A my si v klidu vybíráme na čem speciálním si pochutnáme a nakonec jsme to rozjeli ve velkém. Místní pivíčko - to pochopitelně - a že teda má překvapivý grády, docela koukáme. Jako hlavní chod místní specialitka s obřím jakýmsi knedlíkem kříženým s nokem, tři druhy masa, učňovská klobása a zelí. Pupek sice narvanej k prasknutí, ale... nakonec si dáme ještě sladkou tečku. Já místního dorta-značných rozměrů, jak pak zjistím ☐ a Brtník mouřenína. Když mu to přinesou zjistíme co, že si to objednal. Malou buchétku teplou vláčnou a velkoryse přelitou horkou hořkou čokoládou. S kopcem zmrzky a šlehajdy. Nooo, byla to dřina, ale dostali jsme to do sebe ☐. Pochopitelně halb und halb, aby ani jeden nepřišel zkrátka. Funíme a ani kafe nepomohlo. Cesta zpátky na kraj lesa vede DO-KOP-CEEEEE!!!

Katastrfóf, katastrof. Leč nakonec to vyfunim. A na zpáteční cestu volíme jinou trasu. A dobře jsme udělali. Cesta nás dovedla na moc hezký místo:

Cesta vede ke kapličce

Kaplička na cestě

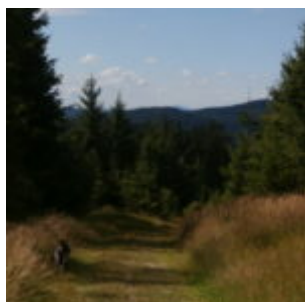

vnitřek kapličky

zajímalo by mě, proč mají ti svatí tu královskou korunu?

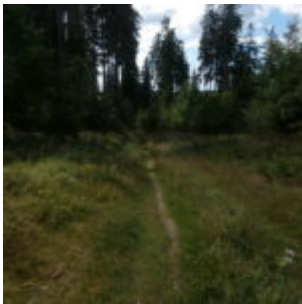
Když odcházíme, dostanou mě ještě ty výhledy:

Den desátý - za pramenem Lužnice

Dál pokračujeme lesníma pěšinkama, zase až dolů do vísky s koňmi

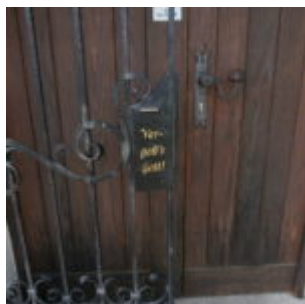

A když dojdeme na hranice, zastavíme se ještě u jedny kapličky.

je otevřeno...

a tak si ji můžu prohlídnout. Je tam klid a mír a ticho....

Ticho u kapličky pak poruší spratkující Fleky, které chtějí radši lítat po louce než jít s námi. Tak, mír nemír, jsou zatčený a šlapou na vodítku potupně u nohy. V autě pak s sebou oba praští do pelechu a po příjezdu pokračují v tomtéž na pokoji. A my od nich taky máme konečně pokoj ☐ .